

Ahogy Deák Ferenc William Shakespeare múltbéli vagy Kányádi Sándor cselekvő jelenébe visz, úgy Deák Beke Éva a maga által festett fonalakkal rabul ejt, megkötöz. Nagyléptékű – a legendás Lurgat monumentalitását idéző műveivel ünnepet varázsol, méltóságot teremt. Az Aranyszöm Rendezvényház tágas terében egy megújuló világkép körvonala bontakozik ki. Pedig a főművek nagy része különböző égtájak irányában, közösségi gyűjteményekben talált méltó helyet. De így még élesebben, különösebben, még nagyobb térben mutatkozik meg az emberi szellem ereje. Deák Beke Éva ihletett alkotásai azt sugallják, hogy korunk bábeli nyelvzavarában is érthető a művészet üzenete az emberek számára, ha az tisztán szól hozzájuk.

Éva asszony eddig Erdélyben és most már a Sorsfonalak jóvoltából Szegeden dolgozik. itt is megtalálja a ma és a holnap titokzatos mérőműszerét – Altigráfiát. Életereje, hallatlan szorgalma, a jó akarása példaértékű. Kevés beszédű, a szavakkal csínján bánik: vallomásai, igazságai a művei. Műveit alkotó aranyokkerei, földbarnái, természeti színeinek vörösbe hajló szövevénye, azoknak szivárványos árnyalatai a feltöltődés, gazdagodás élményével ajándékoznak meg. A legszemélyesebb sorsvállalással, azonosulással iparkodom bemutatni, jellemezni Deák Beke Éva művészetét, mikor Lu Csi sorait idézem:

*„Küzdünk a szemlélettel, hogy rákényszerítsük a létre,
Megkopogtatjuk a csöndet, zenét követve tőle,
Végtelen tereket foglalunk egy lányi papírlapra”...*

Szeged, 2004. június 2.

Pórtóki Ferenc

